



Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' ὅμως κινεῖται, Περικλῆ..

Π.— Μὰ ποιός, μωρέ;...

Φ.— Ἡ σφαῖρα...

κινεῖται, φίλε Περικλῆ, κινεῖται νύκτα ἄμερα.
Ὁ Γαλιλαῖος τόλεγε κι' ἂν θέλῃς πιστεψέ το,
γιατί κι' ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τοῦτο, Περικλέτο.
Ὡς τώρα δὲν ἐπίστευα ἴσῃ κίνησιν τῆς σφαίρας,
ἀλλ' αἴφνης τὰ μεσάνυκτα μιᾶς φορικτῆς ἐσπέρας
αἰσθάνομαι ἓνα κούνημα τῆς γῆς καὶ τοῦ ἐδάφους,
ποῦ βέβαια καὶ οἱ νεκροὶ θά'βγῆκαν ἀπ' τοὺς τάφους
κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ κούνημα γλιστρῶ καὶ πέφτω κάτω
καὶ ἀνακραῖζω ἔνδακρος «ἀντίο νιέλ πασσάτο».
Τὰ σπῆττα πάνε κι' ἔρχονται, τὰ σύμπαντα κινεῖται
οἱ τεντσερέδες τρίζουνε καὶ ἀλληλοκτυποῦνται,
κυλοῦν ἢ πέτραις μόναις τῶν χωρὶς νὰ τῆς κουνήσῃς,
μὰ κι' ἢ καρέκλαις περπατοῦν μονάχαις τῶν ἐπίσης
κουνεῖσαι δίχως νὰ τὸ θές, χωρὶς νὰ σὲ κουνήσω,
κρατεῖσαι, ἀλλὰ τίποτα καὶ πᾶς ἐμπρός κι' ὀπίσω,
κινεῖται κάθε ἄψυχον ἀπὸ ζωὴ γεμάτο,
ἐνῶ τὰ ἔμψυχα τῆς γῆς γλιστροῦν καὶ πέφτουν κάτω
καὶ οὔτε ἴσῃ ἐμπρός ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς ἓνα βῆμα,
διότι ἄλλως τούμπλιν θὰ πέσης παρακρῆμα.
Δὲν διευθύνεις πλέον σὺ αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν σου,
δὲν εἶσαι πλέον κύριος καθόλου τῶν ποδῶν σου,
εἶς ἓνας τέντσερες, φτερό, καρέκλα ἢ πολτρονά,
εἶσαι μὴ λάμπα κρεμαστή, ἢ τοῖχος ἢ κολῶνα,
δὲν ἔχεις πλέον θέλησιν καὶ δύναμιν καὶ σθένος,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ παραπατεῖς σὰν παραζαλισμένος,
σταυροκοπεῖσαι χάσκοντας μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι
κα φέρεσαι μετέωρος ὅπου τὸ φέρον φέρει.

Π.—ὦ! παῦσε, παῦσε, Φασουλῆ, νὰ μὴν παραφρονήσω.

Φ.—ὦ! ἀφῆσέ με, Περικλῆ, νὰ ἐξακολουθήσω.

Κινεῖται γῆ, ἀνέκραξα, τὸ εἶδα πιά, μὰ φθάνει...
πλὴν νὰ! χαλοῦν τὰ Φιλιππά, χαλοῦν κι' οἱ Γαργα-
χαλᾶ ἢ Μαραθούπουλις, ἢ Πύλος κι' ἢ Μεθώνη, [λιάνοι,
ἢ Λυγυδίστα ἢ γνωστὴ καθὼς καὶ ἢ Κορώνη,
χαλοῦν χωρὶς ἀμύπολλα τοῦ δήμου Φλεσσιάδος,
Κυπαρισσίας, Καλαμῶν, Μεσσηνίας καὶ Βουρράδος,
καταστροφή, ἐρείπια, ἠφαίστειον, καμίνι,
ἐπὶ θυμάτιν θυμάτα καὶ κοπετοὶ καὶ θρηνοὶ,
σπῆττα δὲν ἔμεινε ὀρθό, τὸ σύμπαν καταρρέει,
ἀπαίσιος ὀλολυγμός, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει,
τραυματισθέντων βρυχηθμοί, σωροὶ ἀποθανόντων
γκρεμίσματα, χαλάσματα, βαρὺς βρυγμός ὀδόντων
καὶ σώματος καὶ πνεύματος οἰκτρὰ παραλυσία,
μὲ δύο λόγια, Περικλῆ, δευτέρα παρουσία.

Π.—ὦ! βάστα με, βρε Φασουλῆ..

Ἄλλὰ δὲν θὰ ἔμπορέσω..

Π.—Μ' αὐτὰς τὰς διηγήσεις σου μοῦ ἔρχεται νὰ πέσω.

Θαρρῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὸ ἔδαφος πῶς φεύγει,
θαρρῶ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἢ σφαῖρα πῶς θὰ ἔβγῃ..

Φ.—Κρατήσου ὅσον εἰμπορεῖς, γιατί κι' ἐγὼ κουνεῖομαι,
ὅταν ἐκείνου τοῦ σεισμοῦ τὸν κτύπον συλλογοῦμαι.

Π.—Καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε;

Φ.— Νὰ φύγωμεν μὲ τρόμον
μακρὰν αὐτῶν τῶν χαλασμῶν καὶ τούτων τῶν Σοδόμων,
γιατί δὲν εἶναι ἀσφαλῆς ἢ τῆς Ἑλλάδος σφαῖρα
καὶ ὅλα τὰ ἠφαίστεια βρεθῆκαν ἐδῶ πέρα..

Π.—Καίπολις τὸ ξέρει, Φασουλῆ, ἂν κι' ὁ Τρελλὸς ἀκόμα
δὲν μᾶς γεννῆσ' ἠφαίστειον μὲ μαύρης λάβας στρώμα
κι' ἂν δὲν βουλιάξῃ ἔξαφνα τῶν Ἀθηνῶν ἢ φύσις
ἐκεῖ ποῦ κουβεντιάσομε γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις.

Φ.—Τὰ πάντα ἐνδεχόμενον νὰ γίνουν ἐδῶ πέρα
κι' ἐγὼ δὲν θέλω ξαφνικὸ νὰ μούλθῃ καμμιὰ ἄμερα
κι' ὕστερα νάχω, Περικλῆ, τὸν κάθε τζαρλατάνο
νὰ γίνετα φιλάνθρωπος ἴσῃ ράχη μου ἀπάνω.
Νὰ δίνῃ ἓνας δρᾶ δραχμαῖς κι' ὁ ἄλλος πέντε κι' ἔξη
καὶ ὁ καθένας νὰ ζητῇ ἴσῃ χάλι μου νὰ παίξῃ.
Ἐγὼ δὲν θέλω, Περικλῆ, συμπάθειαν καμμιάν
καὶ φεύγω τώρα ἄγρηγορα ἴσῃ Μεσσοποταμίαν,
ἐκεῖ ποῦ ἀνταμόνετα ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτης
κι' ἀφίνω τοῦ πυρὸς τὴν γῆν μὲ ὅλα τὰ καλά τῆς.

Π.—Μωρὲ μὰ σιάσου, Φασουλῆ, τὴν θέσιν μου λυπήσου
κι' ἂν γίνῃ δεύτερος σεισμός θά'λθῶ κι' ἐγὼ μαζύ σου.

Φ.—Καὶ μήπως ξέρῃς τάχατε τὸν χρόνον καὶ τὴν ὥραν,
καθ' ἣν ὀψόμεθα σωρὸν τοῦ Κέκροπος τὴν χώραν;

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς δὴ τίποτα καὶ περὶ τῶν Βουλγάρων;

Φ.—Κακὴ ψυχρὴ σου, μασκαρᾶ καὶ τὸν κακὸν σου φλάρον.
Ἐδῶ, βρε, ἢ συντέλεια ἐγγίζει τοῦ αἰῶνος
καὶ σὺ γυρεύεις νὰ σοῦ πῶ περὶ τοῦ ἠγεμόνος;
Καὶ ποῖος ἔχει ὄρεξι τοὺς Τσουήσηδες νὰ βλέπῃ,
ἀφοῦ ὁ μέγας Σαββαὼθ τὸν κόσμον ἀνατρέπει;
Καὶ ποῖον τὸν μέλει σήμερα τί κάνουν οἱ Βουλγάροι
καὶ τίνοσ στόμα σήμερα θ' ἀνοίξῃ νὰ παρλάρῃ
περὶ Σταμπούλωφ καὶ Ζιρκώφ καὶ ἄλλων παρομοίων,
ὅπου τοὺς πρέπει μὴ κλωτσιὰ καὶ τὸ Φρενοκομεῖον;

Π.—Θέλω νὰ μάθω ἄγρηγορα περὶ τῆς Βουλγαρίας.

Φ.—Βρε ἀσικτῆρ αὐτῆ καὶ σὺ, κοροῖδο φανταρίας.

Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη..

Φ.— Ἄν δὲν βαρῆσαι κτύπα..

περὶ Βουλγάρων ἀμύπολλα καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα.

Π.—Θέλω καὶ πάλι νὰ μοῦ πῆς..

Φ.— Βρε ἀφῆσέ με, Τσουήση..

Π.—Ὅρσε λοιπόν...σοῦ ἔβγαλα δρᾶ τριχες ἀπ' τὸ μούσι.